

dříve zvrátiti silnější důvod dědického práva svého odpůrce. V projednáváním případě stihá povinnost tato nezletilé dědice ze závěti, neboť silnější důvod dědického práva jest na straně dědiců ze zákona, jakž vyplývá z této úvahy: Ze spisů jest patrné, že zůstavitel zanechal poslední vůli, prohlášenou protokolárně na soudě dne 10. října 1923, již ustanovil universálními dědici nezl. Zdeňka a Josefa S-ových. Pravost této poslední vůle není popřena a o ni opírají i stěžovatelé své dědické právo a přihlášku k pozůstalosti. Ze spisů jest však také zřejmo, že zůstavitel odvolal tuto svou poslední vůli písemným prohlášením ze dne 26. prosince 1926, které jest podle obsahu protokolu ze dne 29. května 1928 zůstavitelem vlastnoručně napsáno a podepsáno, nevykazujíc po té stránce, jak zjišťuje i první soud ve svém usnesení, zřejmých vnějších vad formálních. Dědicové, opírající svou přihlášku o poslední vůli ze dne 10. října 1923, prohlásili, že neuznávají poslední vůli zřízenou zůstavitelem dne 26. prosince 1926 za platnou a správnou. Pravost tohoto prohlášení zůstavitelova však dědicové ti nepopřeli. Dědicové ze zákona přihlásili se pak vzhledem k tomuto odvolání zůstavitelovy poslední vůle, sepsané u soudu, k pozůstalosti jako dědicové ze zákona. Jde tedy ve skutečnosti o dvě poslední pořízení. Neboť prohlášení, kterým se poslední pořízení odvolává, jest vlastně zápornou závětí, u něhož jako takové není třeba, by byla zachována forma zvolená při pořízení, které se odvolává a které jest platné (§§ 718, 719 obč. zák.), zachovají-li se jinak všechny podmínky, na nichž závisí platnost posledního pořízení (Svoboda: Dědické právo str. 35). Nebylo-li odvolání posledního pořízení, učiněné zůstavitelem dne 26. prosince 1926 písemně, popřeno dědici ze závěti co do jeho pravosti, a byla-li po vnější stránce formální zachována u něho podmínka § 578 obč. zák., jest k němu v pozůstalostním řízení s hlediska § 126 nesp. říz. přihlížeti jako k platnému, ano nelze v tomto řízení jednati a rozhodovati o ostatních nedostatecích co do jeho platnosti a správnosti ostatně jen povšechně namítaných, nýbrž teprve ve sporu o dědické právo. Je-li takto odvolání posledního pořízení platné s hlediska § 126 nesp. říz. a § 717 obč. zák., jest silnější důvod dědického práva na straně zákonných dědiců, neboť se opírá nejen o zákon, nýbrž i o toto odvolání posledního pořízení, neboli o zápornou závěť. Důvod dědického práva dědiců ze závěti, opírající se jen o závěť takto odvolanou, jest proto považovati za slabší. Nelze proto tvrditi, že rekursní soud posoudil věc nesprávně po stránce právní, rozhodnuv tak, jak učinil. Důsledkem toho bylo i dovolací stížnosti dědiců ze závěti upříti oprávnění.

Čís. 9387.

Rozhodl-li exekuční soud usnesením obsahujícím dražební vyhlášku podle § 170 ex. ř. i o tom, že věc jest příslušenstvím nemovitosti dané do dražby, jest tímto rozhodnutím vázán. Dodatečně zjištěná okolnost, že věc prohlášená za příslušenství nemovitosti jest v pozemkové knize vyznačena jako vlastnictví třetí osoby, neopravňovala exekuční soud ke

změně jeho rozhodnutí v otázce příslušenství nemovitosti, nýbrž ukládala mu jen povinnost, by dal podle § 171 ex. ř. vyhotovení dražební vyhlášky doručiti i této osobě, by mohla uplatniti případná práva podle § 170 čís. 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1929, R II 359/29.)

Nemovitost ve vložce čís. 1138 měla býti exekučně prodána. Pod položkou čís. 2 listu A) této knihovní vložky bylo poznamenáno, že s nemovitostí spojený pekařský stroj »T parní pec« jest vlastnictvím firmy Robert K. Při odhadu nemovitosti byl tento stroj pokládán za její příslušenství. Při stanovení odhadní ceny bylo rovněž přihlíženo k tomuto stroji jako k příslušenství nemovitosti (usnesením prvního soudu ze dne 19. listopadu 1928). I dražební podmínky (schválené dne 20. prosince 1928 podle návrhu strany vymáhající) kryly se úplně s tímto odhadem. Usnesením ze dne 15. ledna 1929 vyloučil první soud z úřadu shora jmenovaný stroj z dražebního řízení. Důvod y: Soud dodatečně zjistil, že s prodanou nemovitostí spojený pekařský stroj jest v pozemkové knize pod datem 24. srpna 1927 vyznačen jako vlastnictví firmy Robert K. a že tudíž neměl býti jako příslušenství odhadován ani jeho cena do celkové odhadní ceny vzata. Důsledkem toho soud z úřadu tento pekařský stroj vylučuje podle § 297 a) obč. zák. z dražebního řízení; následkem toho také odhadní cena příslušenství a tím i celé prodávané nemovitosti se zmenšuje o cenu tohoto stroje. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že ponechal v platnosti dražební podmínky, schválené usnesením prvního soudu ze dne 20. prosince 1928. Důvod y: Usnesení prvního soudu ze dne 15. ledna 1929 neodpovídá zákonu. Podle § 30 odh. ř. a § 162 ex. ř. má exekuční soud stanovit odhadní cenu nemovitosti. K otázce příslušenství má býti přihlíženo z úřadu (§ 140 třetí odstavec ex. ř.). Podle § 169 třetí odstavec ex. ř. nesmí dražba býti předsevzata dříve, než podmínky dražební byly právoplatně ustanoveny. Z těchto předpisů vysvítá, že exekuční soud jest vázán právní mocí svého usnesení, jímž byla stanovena odhadní cena. Po právní moci tohoto usnesení nemá ani soud ani strana práva uplatňovati námitky proti správnosti odhadní ceny (srovnej: Glaser-Unger: nová řada 4334). Nový odhad by byl jen tehdy přípustný, kdyby po prvním odhadu nastaly nové podstatné skutečnosti, které by odůvodňovaly nový odhad. V tomto případě byl dražební edikt ze dne 20. prosince 1928 doručen veškerým zástavním věřitelům nemovitosti. Lhůta rekursní uplynula. Ovšem náleží exekučnímu soudu dražební edikt doručiti i zúčastněné firmě Robert K., by v čas uplatňovala svá práva z poznámky výhrady práva vlastnického ke strojům.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvod y:

Usnesením ze dne 20. prosince 1928, obsahujícím dražební vyhlášku podle § 170 ex. ř., rozhodl první soud i o tom, které příslušenství patří

k nemovitosti dané do dražby, vysloviv, že »k nemovitosti náleží příslušenství v odhadním protokolu podrobně uvedené, jehož hodnota jest 68.593 Kč«. V odhadním protokolu jest jako příslušenství uvedena »parní pec po 3 etážích firmy Robert K. v ceně 46.670 Kč«. První soud postupoval zcela v duchu předpisů §§ 140 třetí odstavec a 252 ex. ř., podle něhož jest řešiti z úřadu otázku příslušenství nemovitosti, které smí do exekuce býti vzato jen s nemovitostí samou. Rozhodl-li však prvý soud již v této otázce, byl na své usnesení podle § 425 c. ř. s. a § 78 ex. ř. vázán, ježto nešlo o usnesení povahy řízení toliko upravující. Nebyl proto ani první soud oprávněn změnit své rozhodnutí, učiněné již v otázce příslušenství nemovitosti. Neopravňoval ho k tomu ani zájem o firmu Robert K., ana mu úřední povinnost v tom směru jen ukládala, by dal podle § 171 ex. ř. doručiti — jak už vyslovil i rekursní soud — vyhotovení dražební vyhlášky i této firmě, aby mohla uplatniti případná práva podle § 170 čís. 5 ex. ř.

Čís. 9388.

Předpisu § 86 c. ř. s. jest použití i na právního zástupce bydlícího na Slovensku.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1929, R II 375/29.)

Rekursní soud uložil advokátu, bydlícímu na Slovensku, pořádkovou pokutu.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Také advokát, bydlící na Slovensku, jest podroben ustanovení § 86 c. ř. s., zastupuje-li stranu před soudem, pro nějž platí civilní řád soudní, neboť zákon v tomto směru nijak nerozeznává. Zda stěžovatel může býti stihán mimo to také příslušným kárným soudem, nezasluhuje zde úvahy, poněvadž jde jen o otázku uložení pořádkové pokuty podle § 86 c. ř. s.

Čís. 9389.

Komisionář jest jako komitentův zmocněnec oprávněn k žalobě podle § 37 ex. ř. proti exekuci na věci dané mu do komise.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1929, Rv II 62/29.)

V exekuční věci Antonína Z-a proti Leopoldu P-ovi byly zabaveny obrazy. Žalobkyně, jež provozovala komisionářský obchod s obrazy, domáhala se na vymáhajícím věřiteli, by bylo zjištěno vlastnictví malířů k obrazům a by exekuce na obrazy byla prohlášena za nepřipustnou, tvrdíc, že k obrazům mají vlastnické právo jich malíři. Oba nižší